

גרשון קקסט

1934-2017

גרשון קקסט, ידיד, תורם, מורה דרך ומנהיג בקהילייה הבינלאומית של מכון ויצמן, נפטר בניו יורק, בגיל 82, לאחר מחלה ממושכת. מכון ויצמן זכה, במשך השנים, בתורמים נדיבים רבים. גם כמה ממנהיגי המועצה הבינלאומית של המכון, וקודם לכן ראשי מועצת המנהלים של המכון בגלגולה קודם, סייעו רבות לצמיחתו ולחוסנו של המכון. חלק מהם עשו זאת כתוצאה מניסיונם בעולם העסקים או בעולם המדע, חלק ניצלו את חכמת החיים שלהם ואת יכולת העשייה וכולם פעלו מתוך אמונה בחשיבותו של המכון למדינת ישראל ולמדע העולמי. אבל רק גרשון ניחן בצירוף מדהים של חוכמה, אהבה, כושר עשייה, יכולת תמרון, קשרים והשפעה, נדיבות רוח וכיס, אמונה במטרה ומסירות ללא גבול לכל תפקידיו במכון. מקצועו של גרשון היה... למעשה אין כל אפשרות לסיים משפט זה. הוא המציא למעשה מקצוע חדש בעולם העסקים האמריקאי והבינלאומי – "יחסי ציבור כמעט בלתי נראים". הוא שמש כיועץ בעסקאות גדולות של רכישות ומיזוגים, בעולם העסקים הפיננסי והתעשייתי, וכמורה דרך של ראשי חברות ענק בהתמודדויות עם משברים קשים. אולם, על אף ההיקף הרחב של פעילותו, כמעט לא היה לה זכר בתקשורת העולמית. הוא תמיד הגדיר את עצמו כעוסק במקצוע ה"שכל" (תוך שימוש במילה העברית הזאת) ואכן זה היה כוחו. ובשעות הפנאי, בין אין-סוף הפניות לשימוש בזמנו, עצתו וכשרונו, הוא הקדיש זמן, אהבה ומסירות לענייני המכון, ובעיקר בתקופות של משבר או חיכוך עם גורמים אלה או אחרים. על תרומתו לפתרון משברים בתולדות המכון אפשר לכתוב ספרים שלמים. גרשון היה אדם דתי מתון והאמין תמיד שהעיקר החשוב ביותר של היהדות הוא לתרום לאחרים, לסייע להם ולתקן את העולם בדרך זאת. ובניגוד לאחרים, הוא לא רק אמר, אלא גם עשה, בדבקות וללא הרף. זכיתי להכירו מקרוב כמעט 30 שנה, תחילה כשעמד בראש הוועד האמריקאי למען המכון, אחר כך במשך 8 שנים כשכיהנתי כנשיא המכון והוא היה יושב הראש של מועצת המנהלים, ולאחר מכן כעשר שנים בפעילותנו המשותפת למען נאמנות הקרנות הצמיתות של המכון. כ-4000 מסרים בדואר אלקטרוני, אין סוף פגישות פנים אל פנים ושיחות ממרחק בנו מערכת נדירה של ידידות ואמון, ועל כך, גם אני אישית וגם כל קהילת מכון ויצמן, חייבים תודה לאדם מיוחד זה. יהי זכרו ברוך.